

ГОЛОС УКРАЇНИ

Влада — Радамі!

Газета Верховної Ради Української РСР

◆ № 48 ◆ Вівторок, 12 березня 1991 року ◆

Ціна 5 коп.

Кожна, навіть
незначна, подія має
свої наслідки у часі
й просторі.

Ось ая, скажино,
народна-спортивна
забава.

Усе залежить від
точки зору.

Там, де це
будувалося,
можливо, колись
заманав складуть
пісню про Гали
та Івана,
з традиційним
текстом
«кармисла
зметься», «як
барвінок в'ється»,
і перекачуватимуть
приїжджих, що все
це було саме тут,
і знайдуть десятки
ачевидців,
і спростують
виснавки
даслідників та
ачених.

І спробуйте їм
сказати, що це
чесерізно.

А адначасна, десь
у штабах, теж
замисляється над
фактом і скажуть:

«Ну, ході! Пара
створювати
прафесійну армію!
А то вже пра нас
ан які пісні
складають!».

І це теж буде
серйозна.

Фота Валерія
ІНОТІНА.

Продиктовано в номер

ЖОДНОЇ ПОСТУПКИ ГІРНИКАМ

ТАКА ПОЗИЦІЯ СОЮЗНОГО УРЯДУ

На відміну від Кузбаського, Воркутинського і навіть Донецького угодовувальних протоколів між гірниками і державою урядом вранка 1989 року Луганський варіант передбачав один принциповий пункт: «... в разі невдоволення центром вантаж зобов'язав шахтери залишатися за собою право на повнолення страйку».

— Сьогодні, коли нам до-рікають соціальним егоїзмом, має зрештою виступити в силу урядова чинність цього до-кумента, — така думка ас-тутинка голова обласної

ради страйкових комітетів
Олексія Батулі.

І вона, схоже, досить повно відбиває й загальний настрій. Навіть тих, хто спершу більш ніж стримано зустріч заклика до «беззастовного страйку. Спотанний розвиток подій, особливо в об'єднанні «Першомаяськнугіла», коли услід за шахтами імені Менжинського, «Карбоніт», «Горська» на ремонтний режим підтримання життєдіяль-ності лав перейшли й інші підземні комплекси, недов-начно показав, — ані об'єд-нанні, ані, тим паче, тиском людей уже не зупинити.

Реальна оцінка ситуації підشوшнула до активних дій і місцеве керівництво. 5 і 6 березня телеграми Пре-зиденту і прем'єру підписа-ли РРСКД та генеральні ди-ректора об'єднань і головне територіальні. Їх позиції припи-ново близька до вимог ридо-вих шахтарів: «...Вважаємо, що уряду досить сподіватися тільки на розсудливість гір-ників. Настав час розглянути їх справедливі претензії. На-самперед підвищення зарплати і встановлення II індекса-ції у відновідності до по-далшого росту цін. А також (Закінчення за 5-й стор.).

3 А ПОВІДОМЛЕННЯМ агентства ТАНОУ, відва-демо брокертехніку, дис-воковану на голівній площі безграде і біля буди-ну радю. В центрі міста залишилися міжцідьські автомашини та підрозді-ак сив безпеки. Повітін-на ситуація в Югославії, одній, залишається не-пружною.

П РЕЗИДЕНТ ЧСФР Гавел заявив, що невраманту сід прийняти закон, який допуске би прове-дення референдуму з питань про незалежність Словаччини. Він також за-значив, що словачський народ має право на від-окремлення, якщо воно

проводитиме конститу-ційним шляхом. Один Президент підкреснив, що розпад федерації має-тиме небачені еконо-мічні й політичні наслід-ки для обох народів.

Д ЕРЖСЕКРЕТАР США Д. Бейкар прибув до Єгипту. Цей візит стане ще одним кроком... до врегулювання повсюдній ситуації в арабському регіоні згідно з основними напрямками павуку, напе-редодні односторонні сква-воного міністрами за-кордонних справ восьми арабських країн — учас-ниць антиіракської коалі-ції.

ГОЛОС України

Газета Верховної Ради
Української РПРГоловний редактор
Сергій
ПРАВДЕНКО

Редколегія:

Олександр БІЛИК
заступник головного
редактораАнатолій ГОРЛОВ
заступник головного
редактораОлександр
ЕМЕЛЬЯНОВ
член-кореспондент
АН УРСРВолодимир
КРАСНОДЕМСКИЙЛевоні
САМОЙЛЕНКО
заступник головного
редактораБорис
СІДОРЕНКО
заступник головного
редактораАнатолій
СОЛОНСКИЙВіталій СУДДА
відповідальний
секретарЗасновник —
Верховна Рада
Української РПР.Адреса редакції:
УРСР, 352047
Юліє 47, вул. Нестерова, 4Рукописи
на редакцію
і не повертаються.Друки автора
публікації в «Голосі
України» не завжди
збігаються з точною
зорою редакції.Індекс 60955.
Тираж 166.300.Первадплата від
на рік 15 крб. 50 коп.Газета виходить
3 рази на тиждень.
У вихідні —
на 6 сторінок,
серед, четвер-
п'ятницю та суботу
— на 16 сторінок.

«Я ДРУГОЙ ТАКОЇ СТРАНИ НЕ ЗНАЮ»

Минулої неділі біля Мо-
нумента дружини на межі Ро-
сії, України та Білорусії з
ініціативи Компарції цих
республік відбувся мітинг
на підтримку оновленого Со-
юзу РСР.Згідно з планом-сценарі-
єм, і двічі в національних
костюмах шувалися, і
фізкультурники — паророс-
ці, і хліб-сіль підносили пред-
ставники братніх республік
та йшли до монумента... І
познали: «Широна страна моя
родина», і жолоти
представників трудящих
просувалися з гаслами тры-
ма мовами «Нашии разом».Відкрив мітинг народний
депутат УРСР, перший се-кретар Чернівецького обко-
му Компарції України, голо-
ва обласної Ради народних
депутатів В. Лисовенко.Від імені учасників мітин-
гу направлено звернення до
народів Радянського Союзу.
По закінченні мітингу ві-
дгрімали залпи, у небо полеті-
ли повітряні зомби кулі, з
випелами і напистами «Друж-
ба», «Нашии разом», «Слава
Леніну», а з неба — тисячі
лістянок.Потім був концерт, на-
родне гуляння, жвава тор-
гівля надшами, нитками, су-
венірами.Фото
Олександра КЛІМЕНКА.

НА ПОРОЗІ НОВИХ ВИПРОБУВАНЬ

На сторінках «Голосу України» вже неодноразово ви-
словлювалися думки і відношення підсучасного бурхливого
1990 року. Але котрі бй деше додати, політичні міркуван-
нями з цього приводу.ПАРЛАМЕНТ
ЯК ДЗЕРКАЛО
СУСПІЛЬСТВАБез сумніву, рік, що ми-
нув, виявився найдраматичні-
шим за останнє десятиріччя.
Епіцентром політичного
життя і протистояння різних
сил у суспільстві стала Вер-
ховна Рада нового скликання.
Логічний розвиток націона-
льно-демократичного руху
привів спочатку до творен-
ня нових громадсько-політич-
них структур, спроб змужу
тоталітарного режиму, орга-
нізаційного оформлення не-
залежного від держави ре-
гіонального руху, що, усклад-
нюючись, пераїл прямою еко-
номічною ситуацією в рес-
публіці, викликало у керівні-
х протистояння новонаро-
джених демократичних сил,
з одного боку, і бюрократії та
партиї-комуністичної но-
менклатури як правлячої си-
ли, з другого. Розвиток по-
дій на Україні, що набрав
особливо сильного розмаху в
другій половині 1989 року,
звівся в часі з падінням то-
талітарно-комуністичних ре-
жимів у Східній Європі і з
фактичним переходом наці-
онального руху в Прибалтії.
Зрозуміло, чому в цих
умовах головним питанням
політичного протистояння ста-
ли вибори до Верховної Ра-
ди України. Іх результати
засвідчили, що некомуністич-
ним силам, незважаючи на їх
зростаючий вплив, на загаль-
ний підйом політичної актив-
ності громадян на початку
1990 року, не вдалося пере-
ломити Компартію України іздобити більшість у парла-
менті та місцевих Радах. По-
ширі КПУ істотно похитну-
лися, а перемога демократів
у західних областях і в ряді
обласних центрів України за-
клала основу протистояння
комуністичних і демократич-
них Рад.Можна по-різному поясню-
вати саме таку, а не іншу
розрахунок політичних сил
у результаті виборів. Думаю,
не останню роль зіграли не-
однаковий розвиток процесів
національного вищорідження і
політичної активності в різн-
них регіонах України, відносно
відособлене зривання і са-
моорганізація національно-
визвольного, загальноdemo-
кратичного і робітничого ру-
хів, величезна сила партійної
номенклатури, збюрократизо-
ваної і відірваної не лише
від народу, а й позбавленої
силми-небудь серйозного
державного мислення. В ре-
зультаті на Західній Україні
широкого розмаху набув на-
ціонально — демократичний
рух, у Донбасі — економіч-
но орієнтований селянсько-
крупних містах центральної
України — поєднання наці-
онального і загальнодемокра-
тичного руху. Сильний рух
на південні області, північ-
ний схід республіки ви-
явилися під тотальним кон-
тролем адміністративно-чино-
вницької системи. Отож, на
початку 1990 року тією чи
іншою мірою опозиційні до
Компартії структури, що не
набрали достатньої сили,
щоб на рівних змагатися з
нею за державну владу. Між
цими структурами був від-
сутній зв'язок, що полегшилоправлячій партії монолітність
і дані зберігати за собою па-
ніти позитиві в органах вла-
ди. Далеко не останню роль
адігравало й те, що еконо-
мічна ситуація на Україні
порівняно з СРСР не мала
такого загрозливого вигляду.
Відкриття політична бороть-
ба, що розгорнулася бурхливо
з перших днів
листопада 1989 року, була як
закономірне продов-
ження розвитку суспільних
процесів на Україні. Проти-
стояння виявилось неминучим,
оскільки в парламенті
зійшлися дві протилежні си-
ли, два світогляди. Представ-
ники національно-демократич-
ного табору, передусім
Руху, поставили собі за ме-
ту злам тоталітарного режі-
му, усунути з нього будь-
якого бача верхи КПУ, і
боротися за незалежну
Українську державу, а кому-
ністична більшість — збере-
ження, хай і видозмінене, ці-
єї системи, а також України
як складової частини централі-
зованого СРСР. Середина
в цих боротьбі на той час бу-
ти не могло, насамперед
черв протилежності інтересів
більшості і меншості у Вер-
ховній Раді.ОПОЗИЦІЯ ЗАВІЯЛА
ПРО СЕБЕСьогодні мало хто заперечу-
ватиме той факт, що пер-
ша сесія в цілому заверши-
лася на користь парламен-
тської опозиції. Цей успіх був
зумовлений неординарною і
дуже успішною тактикою
виборчої боротьби демократич-
ної меншості. Їх колосальною
активністю, високим інтелекту-
альним потенціалом, пере-
мога підтримкою громадсько-
ї.Прийняття Декларації про
державний суверенітет Укра-
їни, Закону про економічну
самостійність і Постанову
про військову службу на те-
риторії України — трьох ос-
новних документів першої се-
сії — сідла на мою думку,
поставили в засуду оле-
ції. Той факт, що, пита-
ючи про суверенітет України
не було виключено до першо-
го порядку денного сесії і
з'явилася там лише після на-
стійливого вимоги опозиції,
говорить сам за себе. А скіль-
ни зусиль доклали її пред-
ставники до того, щоб Дек-
ларація про державний суве-
ренітет вийшла такою, якою
її було прийнято 16 липня.
Український збір обставин
політичного прийняття несподі-
вано відставка Б. Іваниця, що
бувалою шокувала багатьох
представників більшості, від-
сутність великої групи кому-
ністів, які відлучили на з'їзд
КПРС, загрозла масового
стрижку в Донбасі.Восени 1990 року, у між-
сесійний період, почали зри-
мо поступати перші ознаки
економічного спаду і майбут-
ньої кризи на Україні. Про
це красномовно свідчать ста-
тистичні дані за третій квар-
тал. Для правлячої партії не
стало серйозним сигналом
для рішучих дій з метою
зміцнення власного станови-
ща, що похитнулося. Прома-
хи були проаналізовані, і
треба сказати, керівництво
парламентської більшості
зробило для себе належні ви-
сновки. Ключовим елементом
нової тактики номінаційної
стала тотальна кампанія кри-
тики і дискредитації опози-
ції, демократичних Рад ва-
галі. Прикладів силми за-
водо.

(Зачинчення на 6-й стор.).

РЕФЕРЕНДУМ: ТОЧКА ЗОРУ

А НЕЗАЛЕЖНІСТЬ — СКОРОСТИГЛА

ЦЕ ХИТРИЙ ХІД

На мій погляд, стануть питання про те, бути чи не бути новому Союзному договору, прийнятій, абсурдно. Адже не так давно парламент України та Росії відповіли на нього одностайно. А на сьогодні ми вже підписали двосторонні угоди з багатьма республіками.

Одні прихильники підписання нового Союзного договору не агитуються і намагаються на своєму. Яні ж у них аргументи? Найчастіше звучить шось на кшталт «як треба платити по життєвому і врати зв'язки», що спалює рани». Насправді робити подібне ніхто й не збирається. Наші, достояння угоди між республіками ці зв'язки зміцнюють, але вже на новому якісному рівні — економічному. До цього ж усе робилося шляхом адміністративно-командним, куди московські відомства діяли за горезвісним принципом «поділяй і владарюй». І вся суть підписання нового Союзного договору якраз і полягає в тому, щоб і надалі поділяти їхню безземну і нефективну владу. Слово «єдиний» має, так би мовити, подвійний підтекст. По-перше, часто його вимовляють, можна уявити розум обивателя. Мовляв, ми за дружбу, єдність, а насправді сепаратисти прагнуть внести розлад. По-друге, за ширмою цих псевдогосел можна і надалі продовжувати грабницьку політику.

Щоб далі не ходити за прикладами, я наприклад

грудня зателефонував на Запорізьку АЕС і подікався очікуваним річним прибутком. Назвали оринтовну цифру в 30 мільйонів національців. Запитувати ж про те, як вони розподіляються, немає сенсу. Адже коротенькі формулювання «єдині налітково-енергетична система України» у запропонованому з Москвою проєкті Союзного договору відіграє на його цілком прозоро.

А те, що атомна, враховуючи цілий ряд факторів (розташування у зоні Дніпра, небезпека у світі сумарна енергопотужність з судинним теплодіелектрогенним тощо), може потенційно стати новим Чорнобелем, звісно, хвилює лише місцеве населення. І московському монстру, вбачте на слові, наляпати на проблеми з питною водою, котрі все гостріше даються знакам, примрм, у Нікополь.

На таких абсурдах ґрунтується вся економіка загальносоюзного регіону, а в якому яким екологічне неблагополуччя набуло надзвичайно загрозливих масштабів.

Ще одна теза прихильників нового Союзного договору: «всі об'єднуються, а ми роз'єднуємось». Звісно, маються на увазі країни Європейського економічного співтовариства (ЄЕС), які готуються впровадити єдину валюту — ЕКЮ. Але тут вогневіша ситуація, бо об'єднуються незалежні держави, включаючи у своїх інтересах і атрибути державності (армію

Про те, чи бути Союзу і яким йому бути, розмовав раз багато. Не залишає байдужими це питання і нас, молоді комуністи. Ми обговорювали його недавно на зборах партійної групи студентів четвертого курсу Філософського факультету відділення соціально-політичних наук КДУ. Ми вяслювалися за Союз, і для цього є ряд важливих аргументів, котрі я перенесу у життєздатності нового Союзу.

Парад політичних суверенітетів республіки Союзу багато в чому зміня політичну інфраструктуру країни. Ланцюгова реакція соціально-економічних проблем, які спричинилися формуванням незалежних республіканських об'єктів, дала зрозуміти, що не всі вирішуватимуться з прийняттям Закону. Навіть старі партнери — Україна та Росія — не змогли повністю укласти взаємовигідні угоди без урахування збалансованих інтересів кожної. Міжреспубліканська конференція з питань реалізації двостороннього договору, що відбулася в Донецьку, зазначила: за угодою України від Росії отримає мінімум року лише 65 мільйонів постави відносно до пропону, які вже склялися.

Ми далі від думки, що

уряд Росії був занадто смирним, а уряд України мав забагато вимог. Мабуть, прого двосторонні зв'язки не забезпечують необхідні обсяги товарообміну. Тому Україна не може отримати все необхідне, не винористуючи додатково зв'язки з іншими республіками. Якщо ж вони їх не матиме, це ущемлятиме народне господарство республіки, і ніхто з прагматичних ніби не буде впевнений у своїй зайнятості на виробничстві за умов нової економічної структури.

Навіть за умови незалежності і самостійності стосовно інших республік необхідний певний період для встановлення нових відносин. Без політичного договору на цей період таний баланс інтересів неможливий.

Скоростигла ж «державна незалежність» може перетворитися на вочасний розподіл, що призведе до розбрату і недовіри у національних відносинах. Національно-демоністративні рухи можуть переорієнтуватися від боротьби у межах своїх республік на боротьбу між республіками, що спробиють охопити континент.

Увесь світ хвилює питання про те, чи відбудеться розподіл ядерного арсеналу СРСР, чи не вининить же з

півтора десятка ядерних держав із своїми інтересами та претензіями у світовій політиці. До того ж виникло уворення нових «супердержав» буде втрачено вирішальний голос у Раді Безпек ООН. Як стануть розвиватися інтереси республік, що «випали» з ешелону світової дипломатії, сказати важко, але те, що майбутній реалізм непередбачуваний, їх хвилює.

Політичний союз республік має стати правовим гарантом балансу інтересів у нашому європейському домі. Якщо Союз зможе полатати посттоталітарну кризу, то він стане основою свободи національного розвитку в рамках світового співтовариства. Інакше арозуміла всім ідея «незалежної держави-республіки», що реалізується у стислий строк, може перетворитися у сталісну практику «бувизниці соціалізму». Людині праї, за рахунок якої цей ідеал реалізується, все одно, який він — «соціалізм» 30-х чи скоростигла «суверенітет» 90-х.

А. ЕРМОЛАЕВ,

О. ЯКОВЛЕН,

С. ЗВІРНИК

та інші студенти Філософського факультету КДУ, члени КПРС.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

ки можуть стати неперетоваривані й інтегруватися в світову економічну систему. Радянському карбованцю найбільшим часом таке не «загрожує», бо уряд СРСР неспроможний контролювати емісію.

Ян познав обговорення на сесії Верховної Ради УРСР, з'явив парламентських партій за підписання Союзного договору виступає фактично одна — КПРС. Але вона, на жаль, контролює практично всі зводні масової інформації, які а ефірі, на своїх сторінках щоденно штовхують у

масову свідомість вищеказане заявлення «не роз'єднється, а об'єднується», «не врати по-жизньому», шось лантуків «сепаратистів та «літійові місії», і для рівноправної дискусії прихильників та опонентів місія просто не знайдеться.

Тож Україні потрібен не референдум, а всього-на-сього здоровий глузд.

Сергій ДОВГАЛІ,

депутат Дніпропетровської міської Ради народних депутатів.

Фото Олександра ВАЩЕНКА.

ЄДНАТИСЯ В КОЛО РАДЯВНОСТІ

запншна-
ного паке-
асної дер-
еднати со-
раїни, її лю-
і переко-

проти ідеї
верхнаціона-
м це ви-
підтримує
для украї-

Донцова не
однозначно
ограма з пра-
вних виводити
оцую зробила
оження ідеї
радянськості, на-
мості, трива-
в 30-ті ро-
не було ін-
шого напрям-
ого актуаль-
дайте, як він
ованськості: об-
обездолена
без націона-
ності бороти-

інтегрально-
лізму, то це,
спроба через
заклики вза-
національну
оках терору,
а абсолютно
сва, які има-
з Донцова
нальні полі-

раїнонок,
ТЕСЯ

ення трьох
редакторів
обласна ор-
журналіст-
соціалізо ре-
ної преси з
ації роботи,
допомогти
працівникам

ШАРП

їрий жарт
схопи про
Шарп» та по-
метр втратить

своєю актуаль-
нсть. Жовто-
вський завод
«Електрон»
освоїв випуск
стаціонарних
дозиметрів. До
квітки у про-
даж надійдуть
перші кишеч-
кові дозиметри.

КУЛЬТУРА І КУЛЬТ

У місті Вілько-
вській п'ятнадця-
тий річ на замку
Палац культури.
Григор'єв-метал-
ургійний комбінат,
якому він нале-
жить, ніяк не по-
ду-жає зробити
реконструкцію.
Тим часом релігій-
на громада міста
за півроку звела
поруч і коломи
майбутнього хра-
му. Комбінат поже-
ртував на це 25
тисяч карбован-
ців.

ЗЕЛЕНІ МІЛІЦІОНЕРИ

У Дніпропетров-
ську на вулиці
Кавказькій на-
вряд чи зустрінеш
«здвоєний»

ну, руйнування каплиці. Ва-
жаю, що я, як і багато ін-
ших людей, незалежно від
партійності і посяд, перебував
у стані пасивного опору. Мож-
ливо, саме такі люди й збе-
регли підвалини для сього-
днішнього національного від-
родження.

— А як ви ставили заступни-
ком голови Народного руху,
головною координаційної ради
Руху?

— Мене обрали на ці посади
на II з'їзді Руху. А до цього
я був одним з організаторів
Руху на Рівненщині, нуді зму-
шений був вийти з Івано-
Франківщини від «обіймів»
КДБ, який зацікавився мною
ліся мого протесту проти
руйнування стрілецьких могил.

Потім настало «потепління»,
я разом з іншими створив
культурологічне товариство
«Пересвіт», узяв участь у То-
варстві української мови, від-
пропагандистську діяльність,
читав лекції з історії України,
релігії. Мене впливали на
роботу до керівництва, погро-
жували. Я не припинив діяль-
ності, тоді мене виключили з
КПРС, вигнали з роботи. А
нолі ми створили на Рівнен-
щині Рух, його діяв струнгу-
ри, чи не найпершим на Ук-
раїні, я за проведення не-
санкціонованих мітингів ніл-
ка разів притягувався до адмі-
ністративної відповідальності.
Один з тижнів арешта мені
ноштував дуже дорого —
дружина захворіла, і моя сі-
м'я не змогла поповнитися...
Отанний шлях. Дружині моїй,
звичайно, важко, але вона ме-
не розуміє, і я їй дуже вдяч-
ний і аминь перед нею...

Вів бесіду спеціальний
кореспондент «Голосу
України»
Володимир СКАЧКО.
Фото
Сергія ДМИТРИЧЕНКА.

патруль, а от каряд саїтарно-
ї міліції — можна. Від-
длення охоронців саїтарно-
го порядку — перший крок
у виконанні шкорої еколо-
гічної програми, прийнятої
депутатами міськради.

МЕККА НА ДНІПРІ

Ворота Дніпропетровська
відчинені вже два роки. За
цей час місто відвідали сотні
зарубіжних делегацій. При-
миськвконкомі створено
центр кародкої дипломатії
та міжнародного співробіт-
ництва, діють спільні підпри-
ємства. Неодавно 17 про-
відних фірм Європи та США
разом з українськими парт-
нерами заповняли тут бі-
знес-центр. Схоже, місто стає
Меккою для бізнесменів.
Лідія ТИТАРЕНКО.

на них кема, каша заява під
сунком. Була у депутата
Московик, але... Збираюся
це до нього...

Далі стара комуністка
розповідає, що оце прийшла
агітувати сусідню голосува-
ти за Союз, це завдання да-
ли їй учора на партзборах у
ЖЕКУ. «Але я тан думаю, —
наже вока, — треба спершу
навести лад, а тоді вже го-
лосувати».

Жінки проводжають ме-
ке на вулицю. Мені ще дов-
го причаються їхні зболе-
лі голоси. Трамвай дзвені-
чить по Свердлову, через
площу Радяцьку, далі, як-
раз кавпроти міського кла-
дониця, зупинна «Провулоч-
Світлий»...
Чи є у нас хоч один за-
вулок, чия назва повністю
відповідала б його суті?
Іван ШКВАРКО.
Харків.

Навколо містечькі новини

НЕКОМПЕНСОВАНИЙ ГОРЬКИЙ

Років десять тому за-
думано було в селі Кан-
дубині Новоодеського
району Миколаївської
області спорудити чо-
тириметрову мідну фі-
гуру Максима Горько-
го.

Народ говорив різне:
— Величавий...
— Якось воно для се-
ла трохи не той...
— Нічого, це — ном-
ленсация, адже його но-
лись у нашому селі по-
били мало не до смер-
ті.

Начальство вирішило,
виронавці приступили до
діла, художня рада ідею
схвалила, а нолгосп іме-
ні Горького — підтри-
мав.
Але до міді справа
не дійшла, зупинилася

на гірці, а точніше — на
6—7 тисячах карбован-
ців, що були анплачені
за зроблений об'єм ро-
боти. Більше не знайш-
лося. І стоїть гіпсовий
Горький без голови (го-
лову до цеху занесли)
під парканом, на тлі бу-
дівельних рихтовань бу-
дівни нультурн, у деорі
облхуфонду, вже ніл-
ка років. Кажуть, нні
Горький не в такій по-
шані, як був раїше. Але
тут, здається, він ніколи
у пошані й не був — ні
тоді, нолі його побили,
ні тоді, нолі задумали
пам'ятник.

Микола БАРАНОВ.
Фото
Лілі
КАЛЬНИЦЬКОГО.
Миколаїв.

ПОВЕРНЕМО ЇМ СВЯТО

Факт і коментар

Кожного року, святкуючи
8 Березня й фактично усу-
нувши жінок із серйозної по-
літики чи якось і забути, що
свято народилося іні-
ціативою Іларі Цейка як
політичне, як акт солідарно-
сті жінок всього світу в
боротбі за права людини,
жінки, матері, а значить, і
за наші з вами спільні пра-
ва. Цього року жінки Києва,
здається, загалом і про-
це: 8 Березня на пл. Ко-
вальнової революції відбувся
політичний мітинг, організо-
ваний Жіночою громадою
Народного руху України. Під-
тримали його й інші жіночі
формації — Спілка солдат-
ських матерів, Комітет ба-
гатовітків матерів, «Велика
сім'я» і «Мама-86», яка
об'єднує молодих матерів
«чорнобильської ери». Самі
назви організацій говорять
про коло проблем, що обго-
ворювалися на мітингу. Як,
до речі, й плакати, якими бу-
ла всипана площа, — чорно-
бильське тематна, «раїн-
ські юнаки — це не гарма-
ке м'ясо для імперського
центру», «Українська націо-
нальна армія — гарант дер-
жавного суверенітету», «Не-
гаймо ліквідувати будбать»,
«Що відеш, ніде правди діти.
В Одесі вже страйкують ді-
тки», «Ні!» — референдум!»
і багато інших.

— Коли нація в загрозі —
Бог посилає людям пророків.
Але, коли загроза стає яс-
терпною, на арену бороть-
би виходять жінки, — сказа-
ла, відкриваючи мітинг, ка-
родний депутат УРСР Лариса
Скорик. — Трагедія Украї-
ни обернулася трагедією для
української жінки, яка не
має змоги проголосувати сім'ю,
одягти дітей, вилкувати їх.
Українці нічого, окрім сліз,

протиставити чорнобильсь-
ному лихові. І допомогти чекати
ні від кого й нізвідки. Вихід
єдиний — на українській зем-
лі має господарювати україн-
ський народ. Україна не хоче
знову бути каймакчиною.

Стара влада впрямля
жінку в ярмо. Змарніле, зго-
рване обличчя в обрамлен-
ні дефіцитів добра, совісті,
цноті, посмішки — ось порт-
рет українки сьогодні, —
вторила їй Ярослава Остап
із Жіночої громади Руху. —
Вільна й щаслива жінка мо-
жлива тільки у вільній держа-
ві.

— Так далі жити не мож-
на, і ми так більше жити не
хочемо. Ми хочемо бутн шас-
ливими, — говорила Тамара

Велічко. — Ми запитуємо
вас, чоловіки: де той гетьма-
н-визволитель, що приведе
Україну до щастя? Знайте:
якщо ви не знайдете такого,
ми самі оберемо гетьманшу й
наведемо порядок на Украї-
ні.

Дві години не змовкали
мегафони на площі на тому
незвичному мітингу. Оратор-
кам аплодували і жінки і
чоловіки, яких доволі багато
було на майдані. Що вони
відчували?

Я знову й знову згадував
стареньку бабусю, яку по-
бачив у першому підземному
переході, коли поїхав на той
мітинг. Вона просила копійки
у перехожих. Мені стало со-
ромоно, і ке тому, що я вкис-

пав у чорні
ні якийсь др-
ні, а хтось пр-
тому, що вон-
такий дець. У

На площі
ромоно вдвічі.
Україною, з
нами, чолові-
ки нас оборо-
годуватимуть
яе тому, що я
у політиці. Я
нок — «раби-
вітньому укр-
нанні, на пле-
ється держава
насправді си-
веркемо Ім с-
воно прийде.

Волод

ВАМ НА СОЦІАЛІСТИЧНИЙ?

Що турбує

був притулок для дітей та
шпиталь, утримувані церк-
вою. Вони оселилися тут у
1919 році. Сьогодні кімнати
кагорі привласнив завод
«Електромашина», там гу-
ржитон, парове опалення, а
жінка в підвалі гріється ко-
ло керогазу. Але мені Клав-
дія Олександрівна зрадила:
я — перша людина «згорні»!
Тут же завітала й сусід-
ка, 75-річна Олександра
Іванівна Григор'єва, кому-
ністка з 1943 року. Питаю:
«Ви відчуваєте, що живе-
те на вулиці Соціалістичній?»
Починає здалеку: «Вірю в
соціалізм! Я у 1930-му всту-
пила до комсомолу, будувала
ХТЗ. А що маю? Сусіди
змушують лазити через вікно,
загородили вхід, побили
якось мого старого. Управи

на них кема, каша заява під
сунком. Була у депутата
Московик, але... Збираюся
це до нього...

Далі стара комуністка
розповідає, що оце прийшла
агітувати сусідню голосува-
ти за Союз, це завдання да-
ли їй учора на партзборах у
ЖЕКУ. «Але я тан думаю, —
наже вока, — треба спершу
навести лад, а тоді вже го-
лосувати».

Жінки проводжають ме-
ке на вулицю. Мені ще дов-
го причаються їхні зболе-
лі голоси. Трамвай дзвені-
чить по Свердлову, через
площу Радяцьку, далі, як-
раз кавпроти міського кла-
дониця, зупинна «Провулоч-
Світлий»...
Чи є у нас хоч один за-
вулок, чия назва повністю
відповідала б його суті?
Іван ШКВАРКО.
Харків.

ЗАГИНУЛА ВСЯ СІМ'Я

Трагедія

Немислимо безглуздий ви-
падок став причиною заги-
белі дружини та красивої сі-
м'ї головного агронома ко-
лгосу імені Корольова Ака-
толія Лещенка.

Було це в селі Слободи-
ща Бердичівського району на
Житомирщині. Морозного
вечора господар дому, в яко-
му він лише перед новим ро-
ком справив новосілля, по-
бачив, що заправлений газом
балон вкрявся інеем. А си-
ноптики обіцяли в яч яа

перше лютого аж під трид-
цять кряже нуля. Тому Ана-
толій вніс балон на кухню.
Сім'я, яка недавно пере-
бралася в Слободища із зо-
ни чорнобильської біди, мир-
но заснула. Посеред ночі
господар прокинувся від
сильного удару — від над-
мірного тисну газу розірвав-
ся балон. Зайшовши на кух-
ню, він помітив, що вікно

— без жодної шибки, і...
звичайно потягнувся рукою
до електровимкача. Разом
з лампочкою в усіх кімнатах
миттєво спалахнув вогонь.
Розповідають, що батьки,
самі згорючи живцем, ви-
кидали своїх палаючих ді-
тей через вікна на сніг. На
жаль, це їх не врятувало —
у лікарні вони померли пер-
шими. Потім — середульша
Світлана, шестикласниця.
Ховала їх в одній могилі...
Зайшла горем Слободи-

ща. Прийшла
го земляна в
Швайківка. В
двохсот два-
хто здавав и-
вання сім'ї.
Коли домо-
в могили, і
цвинтарем пр-
Від того сль-
і в найтверді-
Згодом пох-
шу докку —
цю Наталю. А
тяжких опіків
Ій пішов лікар
Анатолій Ле-
журналіст.
Бердичів
Житомирсь

НА ПОРОЗІННІХ ВИПРОВАНАХ?

У нашоку розширеному суспільстві синдаром ітеративом став реалізов прогресуючою. Неодмінна думка світський погляд, ці сміливі крок через застатку калюжу в декого виникають зловисну реакцію заохотити, огусти, нахвистати «зімля».

Отж, тількино ректор Винницького політехнічного інституту вийшов з партії, відразу ж почали надходити доноси «трухлявці». І якщо не вдавалося загнати, скажімо, на обласному рівні, бо олімпіст виявився сильнішим у своїх контраргументах, то з'явився «одкровення», що «тхнуло» літисвою ікраним-ним ерзака 1937 року не-гомого загнаним і сактира ідеологічної чистоти постере-бувач в «Прадає України» 24 січня 1991 року «Пере-вертати погоди не дають».

По історії поповали чутки. «Знову Мокіна тероризують... обурювалися вия-ленням, лаборанти, правни-ки доповідні підпроцедури студентів... — скільки можна?» Ну зривали отошення проти зустріч народного депутата в виборничу, ну відмовилися в редакції місцевих газет публікувати відгуки виборців на захист депутата Мокіна. А ще дехто пробував підбурити студентів проти введення європейської системи кон-тролю знів.

А яка ж реакція? Сотні аморбції за власним сумлінням прихилили на зустріч, підтримували, спаривали, слухали, сперечалися, даку-вали. Студентам же сподоба-лася ідея про перетворення вузу на технічний університет.

Отж, шановний В. Булич, багато викладачів і, ма-бути, виборців також здригну-бо, що ви від цьогоого ідеї «дунується з поведінки мого ректора і депутата».

Мені як викладачеві цього вузу янось незручно було бачити за перо при вей не-фальшивій повазі до ректора, бо вважаю себе зовсім знайомим йому як голова обласного то-варства мого «Просвіта» за-наданим однієї з найкращих аудиторій інституту для робо-ти клубу «Світлина», за до-дільно безплатно користуватися асонию залом, у якому наше товариство проводить концер-ти, зустрічі з науковцями, письменниками, діячами куль-тури. До речі, і будинок не-дотлівий, і міські палати культури аймають плату за оренду.

Мені тьком незручно пса-

ти, бо він долоні товариству мого у відкритті ліцейних класів з безплатним надан-ням басом для навчання май-бутніх студентів.

Зрештою, мені незручно як заінтересований особи з на-федри історії і теорії культу-ри за підтримку і розуміння ректором нашої кафедри у придбанні для потреб на-чального процесу виробів на-родних умінь, картин ви-нищених художників, відкрит-тя культурно-художнього центру.

Отж, азнаючи за можи-ве зацікавлені мене у тен-денційності податі матеріалу, я вирішив скористатися опи-туванням аморбції, які про-являють у мікрорівню «Ви-шеня», де В. Мокіна обира-вся депутатом.

Запитання були однакові для всіх «ой» іпорозінних: «Чи читали ви статтю «Перевертати...» в «Прадає України»... «А яка ваша особи-ста думка про це матеріал»?

«Яке ваше ставлення до де-путата Мокіна і його аюдоху з партії?». Ось відповіди.

Д. Навілен, економіст: Ганту? що не читав, але зна-йомі говорила, що знову Мо-кіна обирають. Я слухала його виступи — конструктив-ні, конкретні, рівень держав-ного мислення. Йой буз ка-ристером, з партії не айшо-бо кі.

К. Мельниченко, інженер: «Прадає України» не читаю, бо там нема ні правди, ні України. Мокіна же людина високої ерудити, читає від-повідно у «Вінницькій правді». Своєї опонентів ай не скрива-ю, тои виступи спокійні, урівноважені. Шаную за сміливі ці. Чого варто люда-на, азнаючи, що її кроках, а не по членству в партії.

Марія Кузманівна, дівринк по вулиці Космоганіт: Я вам скажу так, якщо апаратний у кількості гатах палю-жати, таку людину, як Мо-кіна, за вихід з партії, ача-ти, він порядний. Я гово-рю за нього і буду голо-сувати.

Ф. Панчук, художник: Рек-тор-технар, який це думає і про гатимітарну освіту. Від-кривати музеї... Я голосую обома руками за такого. Бути чи не членом партії — не приймаю рішення. Рокіно розціню як муній і вия-ження — знати, це йому ускладнить життя, але як особистість він у мене хорош-не вива, з вірш же більше.

С. Краччук, пенсіонер: Мо-кіна законів дотримувється. Я не проти бачити його Я гла-

вою уряду. А газета ця ро-бити чорну справу. Вихід з партії в його становищі — це зрозуміла мудрість.

В. Товстак, робітник: Чита-ла виступи у «Вінницькій правді». Людина на своєму місці. Йой у нашоку парла-менті було бимітати гада-дуться, як Мокіна, може, не тупцювали б на місці. Ваа-жко, що всі керівники мають бути безпартійними.

С. Губченко, пенсіонер: Пар-тія у нас одні. Немає на-шого Сталіна. Якщо аюдох з партії, значить, треба зня-ти з роботи, нікого контре-волюцію розводити.

Т. Колодій, науковець: На-палих на людей, які аюдох з партії, нагадують 1937 рік, бо саме тоді руйнували на-ціональний генотип, аби за-крити йому можливість ви-стигати, привласнювати, що не пришло, бачимо сьогодні. Мокіна шлюю за ініціати-ву, прогресивне мислення, сміливість. Як виборець, я до-зичу йому громадськості муні-жості. Всі порядні люди розуміють, що стаття «Пере-вертати...» — це брід.

Я не наводжу відповідей інших опонентів з огляду на подоби до висловлень і на-ведень мною. З тринадцяти чоловік лише одні пенсіонери, з яким я розмовляв для про-мовного магазину, що обслуговує ветеранів війни і праці, висловилися проти В. Мокіна. Як сказав, що чи-тає «Прадає України», але статтю, судячи з розмови, не читав.

До речі, лиш одні опитані опоненти згадали з публіка-цією «Перевертати...» два-надцять чоловік негативної думки про саму газету. З етичних міркувань не наво-жу їхніх висловлювань, бо, справді, коли газета за-суджена судом за дезинфор-мацію і обманом брудом В. Буличовського, то вона на-вряд чи користуватиметься до-вірою громадян.

Кілька осмислених думок з примов до В. Буличова в «Прадає України». Шано-вий дописувачу, може, при-гадає вправні софисти щодо істини у собіам два вузи і в людини два вуха — знач-ить, людина — собана. Правда, оригінально? За на-ше життя, людина, Рокіно, не-пва у компартію, щоб стати прем'єром, бо ай не допу-скає думати про безкомпарти-стичність України. Аж ай, коли Борис Ігнатович аступив до компартії, він не дума-в, що його оберуть депутатом, отж, не треба тягнути за

«вуха» те, що знаменасте хвостом. Мотивація виходу, до речі, яка наближає на партію була похвальною виборчим: при багатопартійній системі в інституті ректор має бути безпартійним.

Як зазначає ректор у передеревні, А. може, то прозирає, аніж аюдох з буд-ньої партії настане тоді, коли те, що ти хочеш робити, аюдох з здорового глузду, неспроможне реалізуватися через безглуздя оставили.

Не забувайте, шановний до-писувачу, що для мислячих лю-дей і Мокіна, і того ж Ко-лоса, чи Ніжинця (хоч вои я різні не каторга, а катор-а не однак того, що правде з ін-шими, і ми хочемо атенції з каторги). Цей вислів нале-жить великій людині, яка ала любу любу Анганау де Сент-Екзюпері. Чому ж вам, В. Буличов, так зловисто хочеться дошкун-цати, хто куди йде і чому?

І останнє про «зімля». Я-що він шановний дописувачу, читате місцеві часописи, то напевне зрозуміли, що пере-винка більшість населення володіє українською мовою і тому обов'язково знання рідної мови у нашоку вузі-чоловіч логічне. Ректор від-повів: «Знаючи мову, мови і аюдах намагаю. Так, приймай-мі, має бути у правозій дер-жаві. Стосовно цього хотів би нагадати, що у буд-ній ці-лізований державі сту-дента вивчають дві чи три мови, не навчаючи при мо-ву державу. До цьогоого не-бо додати, що на зустрічах з виборцями В. Мокіна азна-чав, що він проти поширю-вання мови на Скоці рес-публіці в Криму, але ж у нас, на Вінничині, абсолют-на більшість володіє украї-нською. Отж, а якого бачи-мо, що він не атично стигучо розпалювати пристрасті.

Завершити свій відгук ме-ні хотілося б ядливо, що і безпартійний, і демократич-і муніжості, і республикан-і не партійний киток азначати-ме суспільну цінність лю-дини, а велике і гарне — спо-соб життя, який громадяни на-писати кілька разів і осми-слити, аби сповня пазити його суть.

Леонід ФІЛОНОВ, старший викладач Він-ницького політехнічного інституту.

У БУДЬ-ЯКІЙ ЦИВІЛІЗАЦІЙНІЙ ДЕРЖАВІ СТУДЕНТИ ВІВЧАЮТЬ ДВІ ЧИ ТРИ МОВИ, НЕ КАЖУЧИ ВЖЕ ПРО МОВУ ДЕРЖАВНИ.

НА ПОРОЗІННІХ ВИПРОВАНАХ

(Зачіплення. Початок на 2-й стор.).

ЩО ВВАЖАЄМО ПОРАЗКАМИ

Волонка серед частини опонентів до КПУ счи-калося переконання, що успіх демократії веспосо-вільну 1990 року має стра-тистичний характер, що літарний режим уже надом-лені і досить же одного ви-шляного йтистку «парла-ментарської» більшістї і мо-нополія компартійного апа-рату на владу закінчиться. Як показав подальші події, та-ка оцінка політичної ситуа-ції виявилася помилковою. Проте саме ця поспішна по-мояжена на ефорію від пер-ших успіхів і переорієнку вла-них сил та готовності наро-

ду підтримати опозицію в її боротьбі, призвели до нама-тання форсувати події. Це викилося в організацію за-гальнонаціональної маніфе-стації і ювотия, у день від-криття другої сесії, з аюмо-го відставки керівництва і перебудова, у якому наше товариство проводить концер-ти, зустрічі з науковцями, письменниками, діячами куль-тури. До речі, і будинок не-дотлівий, і міські палати культури аймають плату за оренду.

Республіканський страйк провалявся. Загальна мані-фестація, ніж на деяких хви-перейкалася, але не змала-ла парламентської більшістї і ювотия, це була поразка оп-озиції. Цей наслідок запро-вадження результатів послужив сигналом для відкриття ати-ки на опозицію з метою її політичного анищення. Ліше безпрезедента студентська гололодка 2—16 ювотия, яка

загрожувала перерости в ма-солов робітничі страйки солідарності, врятувала опозицію. Прийняття студентських ви-борчих і відставка В. Мокіна торік стали останнім серйоз-ним успіхом демократичних сил. Останні місяці року сприяли під азнаючи муні-жості масштабного наступу парла-ментської більшістї. Опози-ція азнала кілька великих поразок, аніжм яких стали події 7 листопада нависло на Харків. Ці події аюмою виявилися серйозною демора-лізацією і на певній хви-практично припинили опір.

Ось такий, далеко не без-спірний, погляд на рік ми-нулий. Як, у якому мислю-разом ціланима мить при-няття Декларатії про дер-жавний сувереніт і моме-

тальною поліаризуються, у де-яких випадках з десяти до неадекватно України не див-ляюся. А раз так, з'являвся мінімальна можливість побу-дони держави. Так було в СРСР і Італії. Пощо в на-гальних інших країнах. Але ця можливість спільних дій є лише потенційною. І реалі-зація її вимагає чимало фак-торів. Історія не розвивається по прямій. Набли-жається референдум 17 бе-резня, але громаду треба на-ставити Україну на граїв громадського конфлікту. А відкритою промисляє пози-цію азначати більшість на чолі з темпін-ним керівництвом Компар-тії тигне за собою загрозю ново-го загальнонаціонального протистояння. Ноа випробуван-ня анову не за горами. Але не за горами і великі пере-міни.

І це одні моменти. Як не парадоксально, але, зде-сь, рік 90-й породив ще один урок. Шалена політи-ка боротьба, ноли сині да-

Тарас СТЕЦЬКІВ, народний депутат УРСР. Лявська облассть.

– **Запланована сенсація**

ДЕРЕВО ЖИТТЯ, ЯКЕ НЕ ЗНАЙШОВ АДА

[illegible][illegible][illegible]

нуючого фундаменту всіх органів та систем. До речі, і нервова система при цьому рівноправно підпорядкована йому. І голкотерапія — це не рефлексотерапія через нервову систему, а також мікрохвильова терапія, де голки є антенами, які уловлюють мікрохвилі з навколишнього простору.

— Ви сказали, що цей пріоритетний напрям у Нуді почав формуватися лише у 80-х роках. Як це відбувалось? Чому саме на Украї-

— Важаю, що основним фактором успішних зусиль наших урядів було створення колективу тимчасового наукового колективу «Отділк» при Державному комітеті СРСР з науки і техніки. За що ми почесно подякуємо величезній кількості його членів, а також цим кошиком його голові, а саме ширим кошиком опікунів Б. Толстих. Колектив було створено на основі правової відповідальності, а не на основі кошику, тобто під ідею, з можливістю залучення будь-яких учених з усіх республік та з платією не за титули, а за результати. Це дозволило відкрити шлях до залучення її талановитій молоді з «чистою науковою біографією», без мертвотної пилки за минулу наукову політику. Значний внесок зробили колеги з наших фліл у Москві, Среатні, Хабаровську, Пушціно

на вивчення досвіду та набагато менше на розвиток власних наукових досліджень. Інститут тропіків опинився в величезній тисняві між 1 сторінним керівництвом і 10-тисячним колективом. С. Ситковський інститут косячили зацікавлені в багатих відомостях з тропіків, але не в самій справі. АН УРСР М. Вілья, викадровував з тропіків А. С. Ситковського, Л. Мисюна, А. Єфімов, професорів С. Мачука, В. Кошару, А. Кривого, К. Кривого, І. Оспілля, Л. Митурця, з Харкова, А. Астрояського з Львова, М. Лисенко з Одеси, а також виводив з тропіків багато фахівців. Основні бюрократичні і страшильні справи задушливі «єврейські питання» і «єврейська проблема» — «випити» право на створення колективу в 1965—1966 роках. Розвиток тропіків С. Ситковський доводився збирати... понад 900 віт та підписів. Дуже завалили ним на той час тропіки, а вивчення науки з суперінформатичного наукового центру, тобто з тропіків, в Україні не могло бути заспокоєно. Такі ж міжки, вектори відлітання явища не потрапили до їхніх рук, а вивчення тропіків було досконало розроблена систе-

[illegible]

— І останнє запитання. Як сприймав Захід принципово нові для них зв'язіди вашого колективу?

Звичайно екзистенція буга було чим не пошля. Та буга, як і всі інші, виступав на одній з найпрестижніших світових виставок з досягнень української техніки (Брюссель 1897), де йому було присвоєно золоту медаль. СРСР не одержав бодай якогось диплома, востані ж буга, як і всі інші, виступав на виставі досягнень в науці, яку відзначило професора С. Ситняк. Буга, як і всі інші, виступав на виставі досягнень в науці, яку відзначило професора С. Ситняк. Буга, як і всі інші, виступав на виставі досягнень в науці, яку відзначило професора С. Ситняк.

Розмову вів спеціальний
кореспондент «Голосу
України»
Костянтин ПАРИШКУРА.

ВЕДИКА
ЧАСТИНА
В ЦЕНТРАЛЬНИЙ
ТА ПІВДЕННІЙ
УКРАЇНІ
ВИЯВИЛАСЯ НЕ
СКІФСЬКОГО,
А... АРІЙСЬКОГО
ПОХОДЖЕННЯ.
З ФАКТОМ, ЩО
АРІЙ ДО
ПРИХОДУ
В ПІВНІЧНУ
ІНДІЮ ЖИЛИ
САМЕ ТУТ,
ПОГОДИЛИСЬ
НАВІТЬ ТІ, ХТО
ПРЕТЕНДУВАВ
НА РОДСТВО ДО
НИХ —
НАШАДКИ
НОРМАННІВ ТА
ГЕРМАНЦІВ.
БІЛЬША
ЧАСТИНА АРІЙ
СТВОРИЛА
МОГУТНУ
ЦИВІЛІЗАЦІЮ.
МЕНША...
ЗАЛИШИЛАСЯ
ТУТ І,
ЗДАВАЛОСЯ
БЕЗСЛІДНО
ЗНИКЛА. І ОТ
СЕНСАЦІЯ:
КИЇВСЬКИЙ
ПРОЄСОР
РОЗКРИВАЄ
ОДНУ З
НАЙБІЛЬШИХ
ТАЄМНИЦЬ
ПІБЕТСЬКОЇ
МЕДИЦИНИ...

ДВА НІЧИЇ І ПОРАЗКА

Футбол

Господарі мали велику перевагу, створили безліч гострих ситуацій. Один лише Корнєєв примудрився в дебюті зустрічі і в порожні ворота не поцілити, і пенальті не забити.

Харків'яни, як кажуть, зіграли просто ніяк. Але не судитимемо їх ядсто суворо. Адже добре відомо, що квітковий футбол, який полюбуються московські клуби (виняток «Торпедо»), дуже вже

Харків'яни в тому програ-
ному поєдинку виступали в

такому складі: Дудка, Коло-
колов, Пец, Пвичишин, Де-
ревянський, Аджоев, Хомуха,
Рялюченко, Єсіпов, Презет-
ко, Медвідь. На заміну вий-
шли Шулятицький і Колес-
ник.

Як бачимо, до «Металіста» повернувся Гурам Аджоев, який донедавна виступав у клубі ізраїльського міста Єрусалим. Під час зустрічі з автором здебільшого перебував у замітку. Але ми знаємо можливість цього відмінного футболіста і, гадаємо, він принесе ще багато користі харківському клубу.

Результати інших двох матчів першого дня: «Ахрат» (Єреван) — «Динамо» (Мінськ) — 1:0, «Спартак»

Виктор БРАНИЦКИЙ

3 ПОТОКУ ПОВІДОМЛЕНЬ

Баскетбол. Чемпіонат СРСР. Це літ, жінки. Продовжують шквляти захоплення своєю режимоною трою баскетболіни кийського «Динамо». На землячки ягряли 18 (!) поєквіа з 19. Чергою їхньою вртовою стали спортсменки КА, яких киянки пергврили своєю мейдичку — 0:87. Звтрта в залі спортплексу КПІ динамівки прийють чемпіонк Радяньского юзу — спортсменки лєнінськой «Електросилы».

Хокей. Зіграно чергові матчі

городі у місцевого «Торпедо» — 5:2. Завтра нові змагання вдома (в Палаці спорту) зустрінуться з «Крилами Рад».

Легка атлетика. 8 Севільї (Іспанія) в останній день чемпіонату світу з легкої атлетики в приміщенні москвич Михайло Щенников пройшов 5 км за 18,23,55, встановивши рекорд світу. Це третя перемога Михайла на подібних змаганнях.

Теніс. Оголошено нову класифікацію в сьомому жіночому тенісі. Вперше ця найпрестижніша табель прс. рангн очолила 17-річна Меліка Селеш з Угорщини, яка за сумою набраних балів протягом року випередила знамениту Штеффі Граф (Німеччина).

